

שיטה פשוטה ומהירה ללימוד ריקודים סלונים פתח סמי במשך עשרים ושתיים שעות עבודתו כחלוץ מוריה מחול בארץ. השיטה הקלה להפליא מתרכזת בעיקר ברגליים — חלק הגוף הפעיל ביותר בשעת הריקוד — מורכבת מחמישה שלבים: (א) הרגליים צמודות זו לזו (תמונה ראשונה מימין); (ב) רגל אחת צופרת קדימה; (ג) הרגל השנייה נופת קדימה והצדית;

סמי אינו עוד שם של אדם בודד. זהו שם דבר - שם נרדף לאולפן לימוד לריקודים סלוניים, ממש כשם שוויטמן הוא שם נרדף לגשקאות קרים. אולם מאחורי השם המצלצל, מאחורי המרתך הנרחב, האלא צלילי מוסיקה נמשכת דרך כו הארוכה של אדם שהחליט להפוך את האחול לנכס ההמונים. סמי עשה זאת: הריקוד הסלוני השתרש בישראל.

המסעדה הקטנה, ששכנה באחד הרחובות של עיר-הגמל היוונית סלוניקי, היתה אסופה תמיד אחידה של שירה ומחול. וישיב הסי- תיבה ראוי בהגניא את מקור בידורם היחיד, ברלו כמעט את כל זמנם הפנוי בריקודי צפ סוערים, לצלילי תופים ואקורדיונים.

סמי פרנסה, בנם של בעלי המסעדה, אהב להאזין למנגינות העממיות. אך עוד יותר מזה אהב את הנעימה הנוגד-מסעדה של הסאטנו, ואת החואלס הקליל-אזורי. עוד בהיותו בן שש-עשרה נשאווה רגליו לרחבות-הרקודים המספורות אשר בעיר. מנהלי הרחבות הכירו מיד כי לפנייהם כשרון בלתי-רגיל: הקצב היה נעוץ בדמו של סמי, והוא למד את כל המפחולות בקלות מפתיעה. הם היו משוכנעים כי יעודו בחיים הוא ללמוד וללמד מחולות סלונים.

גם סמי היה משוכנע בכך, אולם רק בשנת 1933, לאחר שעלה לארץ היה בטוח במאה אחוזים של תהיה דרך־חיה: ציר מצא לפניה ציבור של רוקני הורה, הוא קסייה, פולקה וקראקוביאק, הירקודים הסלר־ניים כמעט את הוי מוכרים, נרקדו רק בחברה מצומצמת ובסיסגנון רצוע. סמי החליט לחקן את המעוות, פתח בתיספר לרקוד. מאז חלפו למעלה מעשרים שנה. לא היה אלה שנים קלות. הן היו מלאות התפתחות תחתית, מעבר ממקום למקום קום ומאבק נגד מוריריקוי מתחיים. היו אלה גם שנים של לימוד והשתלמות. סמי היה אוניבירסיטי, הכיר היטב את חס רונותיו: אמנם קצב המחול היה טבעי בדמו; אך התיאוריה — השיטה אשר תאשר שר לנוער הישראלי ללמוד את צעדי הריר קודים השונים על נקלה — היתה הסרה לו לגמרי.

התיאוריה סותרת על ידי סמי עצמו
לאחר תיכנון ממושך, הוא יצר את שיטת
לימוד הצעדים היסודיים (ראה תמונה על-
ימנה) בכוחות עצמו, העביר אותה תחת
שבט בקורתם של מורים אחרים רק לאחר
שניסה אותה על תלמידיו. הביקורת היתה
גלויה.

בשנת 1944, לאחר שעבר ב"ההספד של סמי למקומו הקבוע, בשדירות קרן-קיימא, תל-אביב, נחשנה חלון מוריהמחול היש-לאילים לדאוג גם לרבותו בנהרעור שרצו ללמוד ריקודים סלונים, אך לא יכלו לעשות זאת מפאת ריחוק מקומות מגוריהם מן הארולפנים השונים. הוא ישב וחיבר ספרלימדל קלי, ברור ופשוט, אשר אימשר לכל אחד ללמוד את הריקודים בבית.

כאן צצת לפני סמי בעייה חדשה: הווא גילא צעירים רבים שאהבו את הריקוד הסלונגי, אך לא מצאו במה מתאימה לריקודים. בתהיכהה היו יקרים מדי וסואונים מדי. במסיבות הפרסיות, שנערכו, על פי רוב, בבתים קטנים וצפופים, לא הייתה אפשרות לרקוד כהלכה.

גם הפעם חזר סמי את הבעיה כהלכה. בית־הספר שלו, שהעסיק חמש מדריכות ומדריך, כבר הפך לגוף הנושא את עצמו. אפשר היה לנצל את האולם, שעמד ריק בשעות הערב המאוחרות, להקים בו מועדון לתובב־מחול.

הקהל אשר אימץ עד כה את רגליו בהוראת סמי ועוזריו היה מגוון ביותר: קצינים צבא ומשטרה, אשר לא רצו להראות מגרמנים במסיבות פולמוסיות, כדורגלנים ישראלים שהתענו לבקר בחוף לארץ, חורגים קשישים, שרצו להפתיע את מניהם ברקדם יוקדסים מודרניים בחתונתם, ומעל לכל – בני נוער.

